PATRU DECENII DE LA

PRIMA VICTORIE ROMÂNEASCĂ INTR-UN CAMPIONAT MONDIAL!

„Autorul" primei victorii românești într-un campionat mondial: echipajul Alexandru PAPANA — Dumitru HUBERT.

„Bronzul" cucerit cu cîteva zile în urmă de echipajul Panțuru — Focșeneanu la campionatele mondiale de la Lake Placid, a reprezentat, într-un fel, și sărbătorirea unei aniversări...

...Cu exact patru decenii în urmă, la 18 februarie 1933, pe pista de la Schreiberhau (Germania), 31 de echipaje erau, în sfîrșit, aliniate la startul campionatelor mondiale de bob 2 persoane. În sfîrșit, deoarece așteptau de 8 zile un timp favorabil începerii întrecerilor. Un neașteptat val de căldură topise zăpada și... plictisise pe unii dintre concurenții inițial înscriși la întreceri. Printre aceștia și pe englezul Thompson care ar fi trebuit să piloteze un prototip de bob metalic „Feierabend". Plecînd din Schreiberhau (așteptarea zăpezii îi „enervase" !), el i-a cedat bobul lui Alexandru Papană care, alături de Dumitru Hubert, s-a hotărît să riște experimentarea bobului. În fond, tot ei doi — cu numai un an mai înainte, la J.O. de la Lake Placid — înfruntaseră întreaga pleiadă a bolizilor pîrtiilor de gheață și zăpadă, obținînd un valoros loc 4 și un nou record al pistei americane. Erau aviatori și, așa cum o mărturisea Papană, „temeritatea le intrase în sînge" !

Curajul lor, de a pilota un bob „neîncercat", mai avea și o altă explicație. Aceasta era singura soluție de a concura cu un bob metalic. Altfel, ar fi trebuit să se resemneze cu participarea pe un bob de lemn pus la dispoziție de către organizatori, așa cum avea să o facă cel de al doilea echipaj românesc prezent la Schreiberhau : A. Frim — D. Zană. De ce ? Pentru simplul motiv că din lipsa posibilităților materiale, reprezentanții noștri au fost singurii concurenți care s-au prezentat la campionate fără boburi proprii. Oficialitățile sportive ale vremii nu aveau fonduri pentru... sport ! Dar, să revenim la startul campionatelor mondiale.

Rînd pe rînd, echipajele s-au lansat pe pîrtie. Cronometrele înregistrau timpul fiecărui echipaj, crainicul anunța rezultatele și — spre surprinderea publicului (și chiar a specialiștilor !) la sfîrșitul primei manșe, o veste a răsturnat toate pronosticurile. Pe primul loc figura un echipaj românesc, Alexandru Papană — Dumitru Hubert, avînd nu mai puțin de 7 secunde avans față de următorii clasați ! Cei doi nu-și dezmințiseră temeritatea și nici una dintre curbele pîrtiei nu reușise să le frîneze alunecarea devenită... zbor.

De-a lungul următoarelor manșe, atît publicul cît și specialiștii aveau să se... obișnuiască cu „surpriza românească", deoarece Papană și Hubert și-au mărit avansul la 11 secunde, cucerind titlul de campioni mondiali, **prima medalie de aur obținută de sportivii români în cadrul C.M.** Pe bună dreptate, avea să afirme Papană : **„Am credința că sportul românesc nu va mai fi privit, de aici înainte, cu atîta indiferență în Apus, mai ales că după Lake Placid a venit și o confirmare europeană de foarte mare semnificație".** („Gazeta sporturilor" din 27 februarie 1933).

Era în aceste cuvinte, concretizarea unui țel care nu l-a părăsit niciodată pe Alexandru Papană, sportivul care nu-și pronostica victorii, dar care afirma simplu și poate de aceea cu atît mai convingător, că împreună cu coechipierii săi **„va munci din răsputeri pentru ca România să obțină un rezultat cît mai frumos"** („Gazeta sporturilor" din 27 ianuarie 1933). Și a făcut-o de fiecare dată, binemeritînd acea frumoasă apreciere primită din partea marelui istoric Nicolae Iorga : **„Propagandistul cel mai mare pe care-l avem în momentul de față este locotenentul Papană" !...**

...Au trecut 40 de ani de la acea primă medalie de campioni mondiali adusă sportului românesc de către Papană—Hubert. Una singură avea să i se mai adauge pînă la 23 August 1944, datorită și ea tot boberilor, respectiv lui Alexandru Frim — Vasile Dumitrescu (Engelberg, 1934).

În anii noștri, ca urmare a condițiilor asigurate mișcării sportive, s-au adăugat acelei mici „moșteniri", nu mai puțin de 65 medalii de aur cucerite de sportivii noștri în cadrul campionatelor mondiale de la alte 11 discipline sportive.

Dar, pline de justificată mîndrie pentru realizările sportive de azi, sîntem datori și amintirii unor performanțe de ieri, obținute numai prin truda unor oameni asemenea lui Papană și Hubert.

Iată de ce ne-am permis să considerăm „bronzul" obținut de Panțuru—Focșeneanu și ca o sărbătorire a aniversării celor 40 de ani care s-au scurs de la marea victorie a altor boberi români, a căror amintire mai este încă vie și pe pîrtia de la Lake Placid.

Dorin ȘTEFLEA

sportul Magazin

Spadasinul nr. 1 al țării, ANTON PONGRAȚ, fără... mască

PASIUNEA ESTE COMBUSTIBILUL CARE NE ÎNSCRIE PE ORBITA PERFORMANȚEI

— Anton Pongrat, lumea îl cunoaște pe scrimerii noștri mai mult sub aspectul de competitori pe planșele marilor turnee, ale campionatelor mondiale sau ale Jocurilor Olimpice. D-ta ca și coechipierii d-tale sînteți oamenii care ne aduc victorii, medalii, trofee cu masca pe față și cu brațul înarmat. Dar dacă dăm la o parte masca, plastronul, spada, în cazul d-tale, cu cine avem de-a face ?

— Cu medicul stomatolog Anton Pongrat din Tîrgu Mureș.

— Cînd ai dobîndit acest titlu ?

— La șase zile după ce m-am înapoiat de la Olimpiadă.

— S-ar putea spune : un tur de forță...

— Credeți-mă, mie nu mi s-a părut chiar așa. A fost ca finalul unui atac pe planșă, pregătit meticulos și calm. Lucrarea scrisă pentru examenul de stat o predasem cu cîteva luni în urmă. Or, aceasta e piesa importantă cu care închei studenția.

— La d-ta, această perioadă a coincis cu afirmările cele mai semnificative pe plan sportiv. Așa e ?

— E adevărat. În anul I, după prima mea sesiune de examene, am participat la „mondialele" de tineret de la Teheran...

— De unde ai venit cu titlul de campion al lumii. Dar între acest mare succes și locul IV la München, d-ta ți-ai făcut un palmares respectabil. Cum ai reușit să împaci marea performanță cu învățătura într-o facultate pretențioasă ?

— Să spun că am făcut sacrificii, nu mi se pare real. Pentru mine, cuvîntul acesta are parcă un înțeles mai grav, peste ceea ce am făcut eu. Știți cum sînt programate unele competiții mari. Cam în jurul perioadelor de examene. Și-atunci, ca să pot ține pasul și cu studenția și cu performanța, învățam ziua, mă antrenam seara și-apoi iar învățam pînă după miezul nopții. Asta se întîmpla în preajma examenelor. Altfel, aveam un program, cred, destul de echilibrat de învățătură, de antrenamente și ceva distracții. În orice caz, dacă cineva ar pretinde că am „pierdut" mult timp cu sportul, i-aș demonstra cu cifre că unii studenți care își petrec timpul în cafenele, mă întrec net la numărul de ore...

— Cum recuperai perioadele în care erai plecat la competiții ?

— Oh, acestea au însemnat pentru mine o adevărată școală a ambiției. Știam că unii asistenți nu-i văd cu ochi buni pe studenții care fac sport... Spre deosebire de profesorii care s-au dovedit totdeauna mai înțelegători față de această pasiune. Ca să nu dau prilejul să se spună „Ai rămas în urma colegilăi din cauza sportului", mă puneam la punct cu toate materiile cît mai curînd după revenirea la cursuri. Asta mi-a stimulat mereu ambiția...

— Ai amintit cuvîntul „pasiune". E scrima o pasiune pentru d-ta ?

— Bineînțeles. Aș mai fi rupt, altfel, atît de mult pentru ea din timpul meu liber ? Ea m-a ajutat să nu regret, mai bine zis, să nu am senzația renunțărilor, a sacrificiilor. E combustibilul care ne înscrie pe orbita performanței.

— Și cui datorezi această pasiune ?

— Celui care mi-a insuflat-o cu atît tact, profesorului A. Kakucs, un om modest în aparență, dar un pedagog admirabil. Cînd am intrat pe mîna lui eram un copil. Aveam 11 ani. Ce putea fi scrima pentru mine, atunci ? O joacă. Dacă, apoi, a devenit o pasiune e — în primul rînd — meritul dascălului Kakucs.

— Te-ai împăcat bine și cu cellalți antrenori cu care ai avut de-a face ? De exemplu, cu antrenorul lotului național ?

— Nu mi se pare de ajuns să spun simplu : da. Vă închipuiți, între sportivi și antrenori pot apare dezacorduri. Mărturisite sau nu. Niciodată, însă, de forme acute. Cel puțin în lotul de spadă. Să știți că în perioada dinaintea Olimpiadei, m-a contrariat mult antrenorul lotului, C. Stelian, care nu ne-a lăsat mai multă vreme să susținem și asaltări în ședințele noastre de pregătire. „Ce-o fi vrînd omul ăsta ?" — mă întrebam aproape revoltat. Dar cînd ne-a permis — în ultimele două săptămîni — să facem și asalturi, mincam nori nu alta. A știut ce face...

— Cu excepția celor 14 ani de scrimă, cum apreciezi structura antrenamentelor făcute pentru Jocurile Olimpice ?

— În general, pentru toate loturile, n-aș putea să mă pronunț. Pentru noi, spadasinii, însă, cu consider că a fost judicios întocmită și amănuntul pe care vi l-am spus mi se pare semnificativ.

— Ce proiecte are tînărul doctor Pongrat în momentul de față ?

— Proiectele mele se înscriu, aș zice, pe trei planuri. Să încep cu sportul. Doresc un rezultat mare de tot pentru spada noastră. Și nu mă gîndesc la mine, la Istrate sau Szabo. Mă gîndesc la noi toți, la echipă. Să știți că avem, acum, o echipă matură, capabilă de mari isprăvi. Abia aștept „mondialele" !

Pe plan profesional vreau să-mi desăvîrșesc pregătirea. În facultate trebuie să învețî tot ce prevede programa. Acum voi studia ceea ce mă interesează. Și urmăresc să mă perfecționez într-o direcție !

În sfîrșit, pe plan strict personal, doresc să-mi întemeiez un cămin. Deși n-am rezolvat încă problema locuinței, imediat, după ce mă întorc de la Paris (N.A. unde participă la „Cupa Monal"), mă căsătoresc...

În acest caz, permite-ne cititorii să-i urăm maestrului sportului Anton Pongrat și în numele lor : multă fericire și împlinirea tuturor gîndurilor sale !

Sebastian BONIFACIU

Anton Pongrat dă o mînă de ajutor antrenorului C. Stelian cu care va încrucișa, peste cîteva clipe, spada într-o ultimă ședință de pregătire înainte de plecarea la Paris. Foto : Paul ROMOȘAN

răspunde Ion Poștaș

IOAN PETRAN, TĂȘNAD. — Dv. susțineți că Sătmăreanu a fost selecționat de mai multe ori în echipa reprezentativă de fotbal, iar prietenul dv. Dragoș Flore, îi atribuie inițiatiea în acest domeniu lui Lucescu. A cîștigat prietenul dv. : 41—39 selecționări pentru Lucescu. Dar, cum ați pus pariu pe o minge de fotbal, a cîștigat și... fotbalul !

GICU BANU, COMUNA SUHAIA, JUDEȚUL TELEORMAN. — Întrucît sînteți un pasionat colecționar de fanioane sportive, insigne, fotografii, brelocuri etc., ați dori să vi se scrie pe adresa de mai sus, pentru a putea face schimb cu aceste mici obiecte, cu alți tineri iubitori ai sportului. În urma unui asemenea anunț, publicat cu un an în urmă, ați repurtat unele succese. Vă doresc reușită, în continuare !

GHEORGHE TUDOR, BRĂILA. — În toamna anului trecut, Cassius Clay l-a boxat cu Foreman, el cu Foster, campionul mondial al categoriei semigrea.

NICU ALEXEI, CONSTANȚA. — În ediția 1965—1966, cîștigată de Petrolul, fotbaliștii ploiești au terminat la egalitate, 0—0, meciul susținut la 17 septembrie 1966, la Craiova, cu Știința (actuala Universitatea). Mă bucură asigurarea dv. că, indiferent cine va cîștiga pariul, dv. sau prietenul dv. vă veți gîndi la mine și veți bea un pahar de „Murfatlar" în cinstea mea. Este, însă, o satisfacție platonică. De aceea, mă gîndesc să beau și eu unul, în cinstea dv. !

GHEORGHE T. AUREL, SCĂIENI. — Vreți să cunoașteți adresa lui Cassius Clay, pentru a-i ura succes într-o eventuală întîlnire cu actualul campion mondial de box la toate categoriile, George Foreman. Nu vă pot da o adresă precisă. Cred, însă, că dacă îi scrieți pe adresa Madison Square Garden New York, scrisoarea îi va parveni.

Totul este să înțeleagă, citind-o, că țineți cu el, și nu cu Foreman !

A. PĂULESCU, BUCUREȘTI. Mulți cititori vor să-l cunoască pe... Ion Poștașu. Iată și o situație inversă : eu vreau să vă cunosc pe dv. ! Dați-mi ocazia !

ILIE C. POPESCU, COMUNA GHIOROIU. — 1) Nu văd legătura între un fapt și altul, dar, recunosc, este amuzant vechiul proverb... recondiționat de dv. : „Cine se scoală de dimineață... îi vede pe ceilalți dormind". 2) Voleul, la tenis, este trimiterea mingii peste fileu, fără a mai aștepta ca ea să atingă pămîntul.

CONSTANTIN VIȘAN, PETROȘANI. — Am mai răspuns la această întrebare : se sancționează arbitrul, în funcție de

gravitatea greșelii (sau a greșelilor !) comise, dar meciul nu se rejoacă.

GH. DUMITRESCU, BUCUREȘTI. — „Adue la cunoștința tinerilor iubitori de fotbal, că posed o colecție a ziarului „Sportul", cu rezultatele etapelor, clasamentele după fiecare etapă și formațiile echipelor din meciurile de campionat disputate între anii 1955—1972". Din păcate, nu puteți face fericit decît un singur tînăr. Eu, însă, dau adresa dv. tuturor : Foișorului nr. 7 A, sectorul 4.

ION EMIL-LUNGEANU. — Am primit formula de echipă națională de fotbal, alcătuită numai din jucători ai căror nume începe cu litera O, așa cum v-am propus eu, în glumă. Să știți, însă,

că selecționerii își bat și mai mult capul pentru a alcătui o bună echipă națională, deși le este îngăduit să folosească și celelalte 27 de litere ale alfabetului !

RODICA DUMITRU, BUCUREȘTI. — Ai 10 ani, ești elevă în clasa a IV-a și îți „din tot sufletul" cu U.T.A. De aceea, îl rogi pe „nea Valentin Stănescu să se uite și pe la Arad, unde joacă cu mult succes Domide și Broșovschi". Probabil că o va face. Constat, în orice caz, că omul nici n-a pornit bine la muncă, și au și început... sugestiile.

Ilustrații : N. CLAUDIU

MĂ MÎNDRESC CU „COPIII" MEI!

FOSTUL INTERNAȚIONAL DE FOTBAL TRAIAN IORDACHE NE VORBEȘTE DESPRE CENTRUL DE COPII DE LA IAȘI

● Amintiri din tinerețe... ● În linia de atac a „Venusului" alături de Orza, Ploeșteanu, Humis și Bodola...

Întîlnire neașteptată, în Capitală, cu un fiu al Oborului, actualul... ieșean, Traian Iordache. Deși „bate" spre 60 de ani, Traian Iordache nu și-a pierdut nimic din vioiciunea de altădată. Nici nu l-aș vedea parcă altfel pe omul despre care, în anii tinereții, adversarii spuneau că e „nărăvaș, ca un armăsar cu jăratec sub picioare"...

— Vrei să știi cine m-a „descoperit" ? Ei bine, Petre Steinbach. Jucam în acea vreme, prin 1931, în echipa cartierului Tei, împreună cu Nicu Sucitulescu. Steinbach ne-a luat de mînă și ne-a dus la Unirea Tricolor, la juniori. Tot la juniorii obroreni i-am întîlnit pe Bogdan și Petrică Rădulescu. După vreo cinci ani, am intrat, în sfîrșit, la „întîia" unde am jucat vreo doi ani alături de Ștefan Cîrjan, cu care formam aripa stîngă.

— Apoi ai trecut la Venus, prin 1938, dacă nu mă-nșel...

— Exact. Atunci am jucat în echipa de aur a „negrilor" : David, Sfera, Albu, Demetrovici, Gain, Bărbulescu, Orza, Ploeșteanu, Humis, Bodola, Iordache.

— A urmat transferul la „Carmen".

— Iar în 1947 ultimul „transfer" : de pe teren, pe banca antrenorilor, la ARLUS Bacău. Din 1947 pînă acum am lucrat cu mai multe echipe : Locomotiva Constanța, C.F.R. Pașcani, Chimia Suceava... În 1957, însă, m-am stabilit la Iași, la Știința, iar din 1960 m-am dedicat Centrului de copii.

— Am aflat că te pasionează munca cu copiii...

— Nu știu cum o privesc unii — dar pe mine m-a cucerit de la bun început. Într-adevăr, cred că nu poate exista ceva mai minunat decît să descoperi într-un puștan care bate o minge pe stradă, acea scînteiere care se numește talent. Și apoi, să-l ajuți cu răbdare, cu căldură și tenacitate, să se șlefuiască.

La Pașcani, am mîndria s-o spun, i-am scos la lumină pe Lupulescu, Gheghe, Hrițcu și Sălceanu. Iar de la Iași, au plecat de la Centrul de copii spre Politehnica, Costaș, Iordache, Sofian, Hanceriuc, Amarandei, Dănilă și mulți alții...

Firește, nu e numai meritul meu, căci, aici mai lucrează cu egală pasiune Mișu Birzan, Marius Berariu, iar de-o vreme și Justin... Dar fiecare dintre noi ne simțim mîndri că strădania noastră colectivă n-a rămas fără rezultate. Nu e o muncă ușoară, te rog să mă crezi. Eu personal, mă interesez de fiecare copil în parte, merg la școală, stau de vorbă cu părinții lui, într-un cuvînt, devin un al doilea... tată.

— Fotbalul este legat și de deziluzii. Spune-mi una, pe care... n-ai uitat-o.

— Cea mai cumplită amărăciune am resimțit-o în finala juniorilor disputată la București în 1969. Universitatea Cluj ne-a învins cu 1—0. Ah, dacă Alloaiei și Amarandei nu ratau atunci !...

— Bine, să spunem că aceasta a fost cea mai mare amărăciune a vieții. Dar care a fost cea mai mare bucurie a dumitale ?

— Cînd am îmbrăcat tricoul național, în 1937, în partida cu Iugoslavia, la București. Dar nici aceasta n-a fost o bucurie deplină, pentru că am fost învinși la limită...

— Mai sînt fotbaliști în familia Iordache ?

— Am trei băieți. Băieți, vorba vine, căci unul din ei, cel mare, împlinește 31 de ani, iar „mezinul" 23. Costică Iordache, se dovedea foarte talentat pe postul de „virf de atac". S-a lăsat, însă, de fotbal și acum e un strungar foarte prețuit. Neluț e maistru țesător, așa că singura speranță mi-o pun în Mihai Iordache, „mezinul". A jucat la Pașcani, iar acum e la Viitorul Vaslui. Are 23 de ani, e student la Construcții, așa că ar rămîne vreme ca să auziți, poate, de el... Am și o fată, Cristina, de 16 ani dar ei nu-i place decît să vadă meciurile la televizor.

— Ce părere ai, în calitate de antrenor, nu de... ieșean. Returul va fi tot atît de favorabil Politehnicii ?

— Și ca antrenor și ca ieșean, răspund ferm : da ! Și cînd spun da, mă refer la felul cum se muncește, la disciplina echipei și la ambiția fără margini a tuturor jucătorilor...

Iordache e gata de plecare. Din ușă, mai întoarce o dată capul și ne strigă :

— Nu uita să scrii c-a existat o aripă formată din doi... Iordache... care a jucat, pentru prima și ultima oară în această formulă, împotriva echipei Dinamo Tbilisi. E vorba de aripa Eugen Iordache — Traian Iordache. Și unul din ei, cred că bănuiți cine, avea cu zece ani mai mult...

George MIHALACHE

TINEREȚE VEȘNICĂ

Unul din primii camponi de box ai Franței, „greul" Louis Ciboulle a devenit recent tată, pentru a 18 oară ! Cînd la fostul as al ringului a sosit o delegație, alcătuită din sportivi din diverse generații, ca să-l felicite, Ciboulle a declarat : **„Sportul mi-a dat o tinerețe veșnică. Soția mea n-are decît 40 de ani și vreau să cred că acest copil nu este ultimul".**

Ziarul francez, din care am reprodus citatul, notează că declarației de mai sus îi lipsește un singur „amănunt" : Louis Ciboulle a împlinit recent 82 de ani !

MAI TARE CA EDDY MERCKX: O FEMEIE!

Pe aeroportul Bruxelles, la întoarcerea sa de la Ciudad de Mexico, Eddy Merckx a fost întîmpinat de mii de susținător belgieni, entuziasmați de isprava compatriotului lor care bătuse recordul mondial al orei, încununînd o carieră și așa plină de performanțe extraordinare. Peste o lună, pe aeroportul Milano, la coborîrea ei din avionul latino-american, Maria Cressari nu era așteptată decît de soț și de fiu. Și dintre acești doi suporteri unul — și anume soțul — nu o încurajează decît pe jumătate. Angelo Cressari, mecanic de autocamioane, spune adesea : **„Faptul că soția mea este o vedetă sportivă mă lasă rece. Dacă-i vorba de sport, prefer să merg la fotbal !".** Numai Ernestino, fiul lor, în vîrstă de 6 ani, stă la finișul tuturor curselor cicliste, strigînd din răsputeri numele mamei sale...

O DIFERENȚĂ DE 8 KM

Și totuși, Maria Cressari ar fi meritat mai multă atenție. Potrivit experților, într-o comparație care nu neglijează diferențele de sex, performanța ei de la Mexico este egală cu cea a lui Merckx, dacă nu chiar mai bună ! Specialistul în medicină sportivă dr. Rolf Bösen, de la universitatea din Heidelberg, declara : **„Păcat că sportiva aceasta este tratată cu indiferență. Performanța ei nu este apreciată la justa valoare. Ea întrece de-a binelea pe cea a lui Eddy Merckx !"**

Nu e firește vorba de o comparație directă. În timp ce asul șoselelor, circuitelor și (adesea) velodroamelor a parcurs într-o oră, pe ovalul de la Mexico, în condițiile aerului rarefiat, 49,408 km, Maria Cressari a reușit cu 8 kilometri mai puțin. Dar și rezultatul ei (41,472 km) reprezintă un record mondial al orei. Diferența e cea care separă cuvintele : masculin și feminin.

GOSPODINA ȘI FORMA SPORTIVĂ

La 28 de ani, harnica gospodină din Brescia nu e la prima ei ispravă ciclistă. De zece ani, de cînd calcă virtos pedalele „micii regine", ea a devenit cea mai prodigioasă dintre cele 60 de cicliste cunoscute ale Italiei. A obținut pînă acum vreo 70 de victorii, printre care două titluri de campioană a țării.

De altfel, și la Mexico, într-o singură oră, Maria Cressari a stabilit de fapt patru recorduri mondiale : pe 5 km — în 7 :00,3 ; pe 10 km — în 14:19,90 ; pe 20 km — în 28:51,40 și într-o oră — 41,472 km. Aceste performanțe reprezintă culmea carierei celei care găsește timp, dincolo de grijile gospodăriei, pentru antrenamente.

Iată, pentru edificare, cum arată sumar programul unei zile în viața Mariei Cressari : nu se scoală niciodată mai tîrziu de ora 7 și nu se culcă niciodată mai tîrziu de ora 22. Între aceste limite se ocupă de soțul Angelo și de fiul Ernestino, pentru ca, în momentele libere, să se poată urca pe bicicletă și să parcurgă cei 50 km zilnici, într-un rulaj pe care ea însăși îl numește : **„pentru a nu pierde forma sportivă !".**

Maria Cressari : în cursă și împreună cu fiul ei Ernestino.

„LECȚIA" RETROGRADĂRII

Unic în istoria sportului polonez — dacă nu și în cea universală — este cazul echipei de baschet Legia Varșovia, multiplă campioană națională, care activează în prezent în divizia secundă, deși numără în componența ei trei membri ai reprezentativei țării, Korcz, Dolczewski și Kozak, prezenți sub culorile Poloniei la J.O. de la München.

Întrebat de un ziarist cum se simte în noua postură, Grzegorz Korcz a răspuns : „Am jucat în mai toată lumea, în Brazilia, în S.U.A. și în întreaga Europă, cu echipa națională sau cu cea de club. Am văzut zeci de țări. Am zburat cu cele mai moderne avioane. Acum, mergem doar în orășele, deplasîndu-ne cu trenuri personale... Retrogradarea aceasta mi-a servit o adevărată lecție, ca om și ca sportiv, mi-a deschis ochii".

PIVOTUL IDEAL

Desen de ANDO

ÎNĂLȚIMEA

Peste ștachetă, într-o încordare,
atleții zboară între pămînt și soare.
Și am simțit în bucuria lor,
cum truda se preschimbă în culori
în cupe, în sărutări și în flori.

Valeriu FĂRCAȘ-Cluj

PE CRESTELE CARPAȚILOR

La 29 ianuarie a luat startul din stațiunea Băile Herculane un grup de patru alpiniști : **Dan Vasilescu, Petru Santo, Vlad Petcu** (I.P.G.G. București) și **Cezar Manea** (A.S. Armata Brașov) care și-au propus să parcurgă Carpații Meridionali (pînă la Sinaia). În ciuda viscolelor și a furtunilor întîmpinate pe crestele Carpaților, temerarii alpiniști se află actualmente în Făgăraș și speră să ajungă în Sinaia săptămîna viitoare.

CUNOAȘTEȚI REGULAMENTUL DE FOTBAL?

Examinator: arbitrul C. Manușaride

● Un jucător pasează mingea unui coechipier aflat în poziție de ofsaid. În momentul jucării mingii, arbitrul de linie semnalizează ofsaidul, dar conducătorul jocului nu observă semnalizarea și nu fluieră prompt. Continuîndu-și drumul, mingea este atinsă de un adversar și ajunge la jucătorul căruia îi era adresată pasa inițial. Acesta preia mingea, trage puternic la poartă și, cu tot plonjonul disperat al portarului, trimite balonul în plasă. Care este decizia arbitrului ?

(Acordă gol. Arbitrul este obligat să fluiere imediat, fără să aștepte rezultatul pasei. Dacă nu a făcut acest lucru la timpul oportun, iar balonul a fost, apoi, atins de un adversar, arbitrul nu mai poate lua măsuri împotriva jucătorului aflat inițial în ofsaid pentru că, ulterior, situația s-a schimbat, poziția de ofsaid a jucătorului respectiv fiind anihilată de excepția prevăzută la art. 11 din regulament: un jucător nu este considerat în ofsaid, dacă mingea a fost atinsă sau jucată ultima oară de un adversar).

● La executarea unei „mingi de arbitru", lîngă conducătorul jocului nu se află decît un singur jucător. În aceste condiții, arbitrul trebuie să mai aștepte venirea altor jucători ?

(Nu, pentru că regulamentul nu impune prezența unui anumit număr de jucători la executarea „mingii de arbitru").

● Doi jucători adverși, în luptă pentru minge, se îndreaptă spre poartă. Apărătorul reușește să oprească mingea salvîndu-și echipa de la un gol aproape sigur. Din inerție însă, ambii jucători, depășesc linia porții și cad în interiorul porții, mingea rămînînd în suprafața de pedeapsă. Sesizînd faptul că apărătorii, inclusiv portarul nu pot intervenî mai repede decît ei, atacantul vrea să se ridice spre a juca mingea, dar nu o poate face deoarece este îmbrățișat și imobilizat de apărător. Ce decizie ia arbitrul ?

(Întrerupe jocul, avertizează pe apărător și reia jocul cu o „minge de arbitru" de pe locul unde se găsea mingea în momentul întreruperii jocului (jucătorii se aflau în afara terenului de joc, iar incorectitudinea nu s-a produs în interiorul acestuia).

EXIGENȚĂ...

Cum adică ce s-a întîmplat ? Dar bine, omule, tu trăiești sub pămînt ? Mă și mir că te mai miri ! Aaaa... păi nu mai mergea, fratele meu... Nuuu ! Azi una, mîine două... Nu mai mergea... Și atunci, ne-am hotărît să punem piciorul-n prag și să zicem, ferm, hotărît și fără putință de recidivă : „Ajunge" ! Că ajunsese și la urechile conducerii asociației. Daaaa ! Foc s-a făcut casierul, foc s-a făcut secretarul, foc s-a făcut însuși, auzi dumneata ? — pre-ședin-te-le ! Da, președintele, care știi bine că e plinea lui dumnezeu. Cum adică ? au zis într-un cor. În echipa noastră să se petreacă una ca asta ? Îți dai seama, ajunsese cuțitul la os.

Stai să vezi ! Acum vreo 4 meciuri, echipa la pămînt. De ce ? Lipsă de pregătire De ce ? Fiindcă... chestia cu mărul putred. Adică de ce să se antreneze toți pe leșinate, dacă „marele" Luică nu mai vine la antrenament ? Ce, el e „oț" și ăilalți sînt fraieri ? Și i-a zis nea Cuc, antrenorul, că dacă mai lipsește, îl dă afară, cît e el de prețuit. Adică... Luică..

Acum, e drept, mai zisese nea Cucu cîte ceva, dar o vorbă așa mare nu scosese din gură. Băieții au căzut pe gînduri. Săptămîna următoare, în loc să vină la pregătire, Luică sta la țuică fiartă. Ba îl mai luă și pe Nica și pe Pîrgoală că cică de unul singur nu-ți prieșe, chit că e cu piper și dulce, cum îi place lui... Și iar s-a zguduit nea Cuc la el (și la ceilalți) că credeam că acum-acum îi scoate din echipă. Cînd — ce să vezi ? — săptămîna următoare, băieții noștri, după ce că nu-și vedeau de treabă, au început să ridice pretenții : că ei vor ghete cu scîrțuri, că altfel nu mai joacă... Dă-le ghete noi, să nu zică cumva că „n-au condiții", dar la meciul următor, dar — ce zic eu — la următoarele, au început să se certe cu nea Cucu, antrenorul, au scos limba la arbitri și au făcut cu „sîc" la doi spectatori de la „masa presei".

Ei bine, fiindcă nu mai cîștigase de trei meciuri, problema a ajuns „sus". Ședință mare, analiză, critică cu peria de scînduri, și, în final, s-a ridicat la cuvînt însuși președintele asociației și... i-a ras ! Le-a dat cîte un avertisment, să le meargă fulgii...

Acum să-i văd eu pe dumnealor dacă le mai dă mîna să joace prost. Că de băgat îi bagă... Nu scapă ei... Că n-are cu cine să fie înlocuiți. Li s-a înfundat ! Așa le trebuie !

N. INDUPLECATUL,
pt. conformitate MIRCEA COSTEA